

PORTOROŠKE RIBICE

Šolsko glasilo CKSG Portorož * Letnik XVI * Številka 1 * POMLAD/POLETJE 2016

UVODNIK

Ne vem, kaj bi napisal,
šolsko leto mi mrgoli po glavi,
vrgel ga bom stran.

Artur, 7. razred

Vsak po svoje. Lahko ga odvržemo v morje, shranimo v spomin ali razstavimo na polico. Šolsko leto polzi h koncu.

Mi imamo veliko tega, na kar smo ponosni. Z veseljem lahko razstavimo. Košček ustvarjalnosti je prikazan na naslednjih straneh. Vsak naj si iz letošnjih *Portoroških ribic* vzame tisto, kar ga bo prijetno pogrelo. Zagnanost, trud in ustvarjalnost naših učencev kar kipi iz njih.

Zajemite. Odrežite si. Srknite. Spijte do dna.

Da bo poletje slajše in še bolj iskrivo.

Naj bo nepozabno!

Vesna Lešnik

VSEBINA

UVODNIK	1
JE RES VSE ZAPISANO V ZVEZDAH?	3
SVOBODA.....	4
ŠOLA	5
GASILSKA POSTAJA V NEDELJO	6
BANKA V NEDELJO	7
JAZ, POVODNI MOŽ.....	8
LJUBEZEN JE VEČNA.....	9
RDEČA KAPICA - malo drugače.....	10
KRALJ MATJAŽ V ŠOLI	11
ODA GABRU	12
BOŽIČEK ZAMUJA.....	13
KAJIN TRIOLET.....	16
OBJAMI ŽIVLJENJE	17
SVETLOBA	19
POMLAD	21
MOJ PRVI HAIKU	22

JE RES VSE ZAPISANO V ZVEZDAH?

Da je vse zapisano v zvezdah?!? Ni res. Ker zvezde so samo nebesno telo, so sonca daljnih galaksij in osončij. V zvezdah sta svetloba in neznanska toplota.

Ne verjamem, da je vse zapisano v zvezdah. V njih ni ničesar. Zvezda je le sonce. Je vroča in svetla. Je gromozanska. Če iščemo zapise, gremo v knjižnico ali pa pogledamo na internet. Pri zbiranju podatkov pogledamo v arhive. Če odkrijemo kaj novega, zapišemo v arhive. Tam so vsi podatki dostopni. Vse znanje človeštva, je na internetu. V primeru, da z iskalnikom Google tega ne najdemo, pogledamo na temno stran interneta, kjer se skrivajo ostali podatki človeštva. Tako.

Zvezde lahko kar odmislimo. To so le enostavne, goreče krogle, ki jih sestavlja lava. Zvezde so slike na nebu, če jih pravilno povežemo v ozvezdja.

Zvezde oddajajo svetlobo in toploto planetom okrog nje. Brez zvezd ne bi bilo življenja. Vsi bi zmrznili, če jih ne bi bilo.

To je bistvo zvezd. Zato podatkov tam ni! Sta zgolj svetloba in ogenj.

Timotej Stanonik, 9. razred

SVOBODA

Svoboda je zame, da živim. Lahko imam določene pravice, ki so drugim ljudem velikokrat kršene. Ne bi bil rad reven, niti bogat, vse kar si želim in pričakujem je to, da bi bil svoboden. Razumem tiste, ki niso svobodni, ki so morda sužnji. Svoboda je zame tudi to, da lahko hodim v šolo. Vesel sem, da lahko izražam svoje mnenje doma, v šoli in drugod. Zdi se mi strašno, da nekateri ljudje nimajo te pravice, ampak žal tako je.

Jaka Sevšek, 8. razred

ŠOLA

Šola, šola, šola –
to je zame prava mora.
Zjutraj je treba zgodaj vstat,
se hitro obleč in obut –
to je zame pravi obup.
Tekanje po hodnikih,
s sošolci in učitelji zabava –
to je zame reč prava.
Če pomisli, mi v njej niti ni tako slabo,
a najlepše je –
ko počitnice pridejo.

Jakob Hrvatin, 8. razred

GASILSKA POSTAJA V NEDELJO

Gasilska postaja
v nedeljo počne to,
kar počne na običajen dan,
pa še kaj.

Gasilska postaja v nedeljo
alarm pusti spati,
saj je namreč pridno delal med tednom.
Usede se in z gasilskimi avti popije čaj.
Ali dva.

Gasilska postaja
se v nedeljo prepira z dimom,
ker preveč onesnažuje okolje.

Gasilska postaja v nedeljo
gleda program,
kjer so gasilske vaje.
Ko pade noč,
postaja vsem zaželi lahko noč.

Žan Živec, 6. razred

BANKA V NEDELJO

V nedeljo v banki prav nič ne brni,
saj vsak evrček zelo mirno spi.

Podobno dogaja se tudi z lučmi,
ki mirno spiyo kot na zimske noči.

V ponedeljek zjutraj se postaja zbudi
in vanjo cel kup ljudi pridrvi,
saj evrčki spočiti so vsi
in radostno gredo med ljudi.

Nejc Kocjan, 6. razred

JAZ, POVODNI MOŽ

Sem odšel v Ljubljano, da si najdem punco. Ko sem prispel na trg, sem se zagledal v Urško. Videl sem, da je bila sebična. Ko je zagledala mene, se je zaljubila. Odšel sem do nje in zaplesal z njo. Ko sva končala, sem jo zapeljal na dno morja.

Staš Logar, 9. razred

LJUBEZEN JE VEČNA

Mislím, da je ljubezen res večna. Če se imata fant in punca zelo rada, sta skupaj do smrti in še naprej.

Lahko vam opišem zgodbo o večni ljubezni moje none in nonota. Ko sta bila mlada, sta oba živela v Truškah, v majhni istrski vasici z imenom Vršič. Bila sta soseda in zelo dobra prijatelja. Skupaj sta hodila plesat in se zabavat. Tako sta se potem zaljubila eden v drugega in se pri dvajsetih letih poročila. Nona in nono sta morala na začetku veliko delati. Najprej nista imela ničesar. S trdim delom sta imela toliko pridelkov in veliko različnih vrst živali; od krav, oslov, do prašičev, kužkov, mačk, zajcev in kokoši. Tako, da jima potem ni ničesar manjkalo. Vse sta imela lepo doma. Ko je nona rodila sina Vojka, sta bila z nonotom presrečna. Po dveh letih in pol sta imela še hčerko Mirjano, mojo mamo.

Oba sta bila zelo srečna s svojima otrokoma. Bila sta zelo vesela, da ju imata in sta ju lepo vzgajala. Ko sta Vojko in Mirjana odrasla sta nona in nono dobila pet vnukinj. Najprej moji sestrični Tjašo in Tajo, nato moji sestri Valentino in Alenko. In čez dobrih deset let še mene, Zarjo.

Stara sem bila tri mesece, ko je nono Silvano umrl. Vsi so bili zelo žalostni, še posebej moja nona. Nona ga ima še danes rada in mu je zvesta, zato se ni nikoli več poročila.

Zarja Bratec, 9. razred

RDEČA KAPICA - malo drugače

Nekoč je živela Rdeča Kapica. Njo je poslala mama, naj nese babici piškote.

Rdeča Kapica je odšla in hodila in hodila je in srečala volka in volk jo vpraša: »Kam pa kam Rdeča Kapica?«

Ona pa odvrne: »K babici.«

»Kaj pa neseš v košari?«

»Piškote za babico.«

In Rdeča Kapica odide naprej. Kapica je šla naravnost in zagledala neko mesto. Na tabli pa je pisalo *Koper* in Rdeča Kapica se je zgubila, iskala je po mestu, vendar ni našla babice.

Rdeča Kapica je vprašala za pravo pot nekega starca in starec ji odgovori: »Samo naravnost, pa boš našla.«

Rdeča Kapica je odšla čisto naravnost in volk ji je seveda sledil. Rdeča Kapica je zagledala babičino hišo in potrkala na vrata.

Babica vpraša: »Kdo je?«

»Rdeča Kapica.«

Pa reče babica: »Vstopi.«

Rdeča Kapica vstopi, babica pa leži.

Rdeča Kapica reče: »Prinesla sem ti piškote babica, tiste, ki so ti najbolj všeč.«

In Rdeča Kapica kar naenkrat zagleda volka in dvigne babico s postelje in zbežita v klet.

Volk pa vstopi in reče: »Tok, tok, a je kdo doma?«

Onidve pa sta tiho. Volk pogleda v kuhinjo, v omaro in pod posteljo in odide. Rdeča Kapica in babica prideta ven.

Bil je čas, da Rdeča Kapica odide domov in Rdeča Kapica pride spet v gozd tam pa jo čaka volk in jo vpraša: »Si našla babico?«

Rdeča Kapica prikima. Zunaj jo čaka mama. Rdeča Kapica steče naprej k mami in živeli sta srečno do konca svojih dni.

Rumina Hafizović, 6. razred

KRALJ MATJAŽ V ŠOLI

Nekoč je živel Kralj Matjaž.

Bil je pravičen kralj imel je dosti denarja.

Nekega dne je prišel na šolo.

In sem ga prepoznala.

In je bil z mano pri pouku.

Mi je pomagal pisati naloge.

In mi je zapel in prebral več knjig.

In potem je šel domov v Koper.

In ko sem šla domov iz šole sem ga na poti srečala in skupaj sva odšla na sladoled.

Tina Čehovin, 7. razred

ODA GABRU

O gaber, ti že celo življenje slediš mi in rišeš mi poti.

Le kaj tako te bogati? Prelep si.

Čeprav od ljudi bežiš, najlepše cvetiš.

Le kaj s tabo bo, čutim, da nekaj hudega se ti zgodilo bo.

Ne morem se odreči tvoji lepoti, a vedno manj te vedno manj srečujem na poti.

Ko vladal bo nemir, kako cvetel boš?

Bo lepota vladala sramoti?

Dragi gaber ti, le zapomni si, da mi boš v spominu ostajal ti.

Nika Babič, 8. razred

BOŽIČEK ZAMUJA

Nekoč, pred davnimi časi se je zgodilo nekaj zelo čudnega. Božiček je zamujal.

Otroci so se zjutraj zbudili, stekli so v dnevno sobo in do jelke. Nobenih daril! Kaj je narobe, so se spraševali! Zakaj ni nobenih daril? Ali nismo bili dovolj pridni? Otroci so bili žalostni in zmedeni. Spraševali so se, če morda niso Božička pojedli volkovi.

Ampak težava je bila nekje drugje. Božiček, ki bi moral na svojih saneh pripeljati darila do otrok, je imel težave. Sani so se mu pokvarile. Zato daril ni mogel pripeljati. Božiček sedi kot kup nesreče na kupu daril in joče: »Kaj bo pa zdaj, ko otroci ne bodo dobili daril!« Do njega pride njegova žena. »Ah, stari moj, ne se sekirati. Otroci že tako ali tako dobivajo preveč daril. Bodo pač eno leto brez njih.« Božiček je vztrajal: »Ne, moram jim prinesiti darila. Sicer bodo razočarani in me ne bodo imeli več radi!« Žena mu reče: »Veš kaj, stari, če te imajo oni radi samo zaradi tega, ker jim prinašaš darila, te sploh nimajo zares radi. Pustiva jih eno leto pri miru, pa bova videla, če si naša darila sploh zaslužijo.«

Tako so otroci to leto ostali brez daril.

Kako so se pri tem počutili?

V prvi vrsti so bili presenečeni. Nekateri razočarani, drugi jezni, eni tako ali tako niso nič pričakovali in jim je bilo skoraj vseeno, drugi so bili popolnoma obupani in so razmišljali, da bi se preselili na Luno, na primer.

Otroci, ki niso dobili daril, so nehali verjeti v Božička. Ko je to Božiček izvedel, je bil užaljen, in se je odločil, da jim daril nikoli več ne prinese. Ker mu ni bilo več treba skrbeti za darila, je postal zelo bogat in je kupil sebi vse, kar je hotel. Njegova žena je bila zelo vesela, svetovala mu je tudi, da naj jelene izpusti, tako ali tako jih ne potrebujejo več. Za palčke sta poskrbela tako, da sta zgradila trgovski center in vsi palčki so lahko tam dobili novo službo.

Božička pa je motilo še nekaj drugega. Navajen je bil, da je otrokom nosil takšna in drugačna darila. Predvsem otrokom, ki so že tako ali tako imeli vsega dovolj. Sedaj, ko daril ni več nosil, je najel dve ogromni letali. V eno letalo je naložil škatle s hrano, zdravili in drugimi pomembnimi potrebščinami. V drugo letalo pa je povabil zidarje, zdravnike in učitelje ter vse skupaj poslal v Afriko. Tam so najprej razdelili hrano in zdravila potem pa zgradili bolnice, šole in vse ostalo, kar otroci v Afriki potrebujejo.

O nenavadnih, skoraj čudežnih dogodkih v Afriki so poročali vsi časopisi, bilo je tudi pri poročilih. Tako so otroci izvedeli, da je Božiček še vedno med njimi, da pa pomaga drugim otrokom, tistim, ki njegovo pomoč res potrebujejo. Otroci so bili veseli, ponosni na Božička, malo pa jih je bilo tudi sram, da so bili prej tako sebični.

Otroci so Božičku napisali novo pismo. V njem so se mu opravičili, da so mislili samo na svoje riti in mu čestitali za dobro delo za revne otroke.

»Dobro si se odločil, Božiček, zelo smo ponosni nate in radi te imamo.«

Božiček z ženo sprejme novo odločitev. K delu ponovno povabi jelene, za kar jim obljubi tudi višjo plačo ter palčke. Z ene poti v Afriko z letalom prepelje 250 odraslih Afričanov, ti se namesto palčkov zaposlijo v trgovskem centru. Palčki in jeleni ponovno poprimejo za delo v tovarni igrač. Božiček pa sedaj svoje delo opravlja takole: vsako drugo leto v Afriko pošilja letala s pomočjo, vmesna leta pa otrokom v Evropi in Ameriki darila. Tako so zadovoljni vsi.

Med izdelovalci igrač sta tudi Nejc in Val, ki igrače načrtujeta in preizkušata. Valentina je bila na prvem letalu v Afriko, kjer sedaj na srednji šoli poučuje umetnost, Benjamin pa je prvo letalo celo pilotiral, v Afriki pa je ostal kot gradbeni delavec, kjer je pod strokovnim vodstvom Aleksandra postavil prve bolnice in šole.

Tomaž je tudi odšel v Afriko. V Afriki sedaj pomaga vsem, ki pomoč potrebujejo. (Razen zdravnikom, njim pomagati ne zna.)

Valentina Stopar, Nejc Dajčman, Benjamin Pušnik, Val Celestina, Aleksander Drljača in
Tomaž Mikeln, 5. razred

KAJIN TRIOLET

MEGLA

Ko blizu megle ti stojiš,
strmiš, strmiš,
a skoraj, da je ne vidiš.

Če od daleč zreš v obalo,
takrat oko jo bo zaznalo.
megla –
prazen beli list.

Ko greš v park, se pazi nje,
saj za tabo gre!

Megla! Megla!
Izgini že!
Nesreče povzročáš ...
Ustavi se!

Groza, grozna megla ti,
grozovita si.
Izgini mi že spred oči!

Poglejte ... kos jasnine.
Megle ni.
Ostanemo mi. Srečni!

OBJAMI ŽIVLJENJE

Življenje je povesod.

Povesod okrog tebe.

Ga opaziš?

Daj,

pojdi z mano,

odkrivajva življenje!

Odkrivala bova življenje rastlin, živali,

življenje vsega!

Daj,

Pridruži se mi,

Greva okrog sveta.

Povesod je življenje.

Ozri se okrog sebe!

Odpri oči.

Življenje te objema.

Objemi ga nazaj!

SVETLOBA

Svetloba je luč,
brez katere se ne živi.
Svetloba je luč življenja,
ki nenehno brsti
in tudi ponoči svetloba živi.
Svetloba je v luni, soncu in tudi v zvezdah.
svetloba je tu, je tam in je tudi kje drugje.
Svetloba nam da moč,
četudi nam kdaj ni ravno v pomoč.
Poleti je toplo, pozimi mrzlo,
a vedno svetloba z nami bo.
So kraji, kjer sonca skorajda ni,
ampak luč tam še vedno gori.
Tu, tam,
gor, dol,
pozimi, poleti,
jeseni in spomladi,
podnevi in ponoči,
kjerkoli, kadarkoli svetloba z nami je.

So dnevi mokri kot morje
In taki mrzli kot led,
Ampak luč še vedno živi.
Kje? ... Se sprašujete vi?
V vaših hišah seveda brli.
Če je luč, ki prihaja od ognja,
Ki v peči žari,
lahko tudi sveti iz žarnice,
ki kdaj pa kdaj
lahko tudi pokvari se.
Svetloba je tam, kjer je tvoj dom,
tvoje srce in tvoji prijatelji in prijateljice.

Kaja Torkar, 6. razred

POMLAD

Ko listje zeleni,
ko cvetje se blesti,
ko potok žubori in ptiček žvrgoli,
pomlad med nas hiti.

David, 7. razred

MOJ PRVI HAIKU

Živi za vedno, ljuba matematika,
muči ostale s π -ji, z računi, geometrijo,
meni super si!

Jaka Sevšek, 8. razred

Bazen je zabava,
vanj rad skačem,
na bazenu je lepo.

Erik Kozlovič, 8. razred

Vsak svojo skrivnost izda,
Jaka se nikoli ne preda,
ah, ta naš 8.a.

Morje lepo se blešči,
ladja burno valovi,
cesta se širi – počitnice!

Nika Babič, 8. razred

Počitnice prihajajo

šola se kočala bo,

zlato sonce pridi spet na nebo.

David Toplak, 7. razred

Vsak dan je topla voda,

a ob zatonu sonca,

hlad med nami.

Tina Čehovin, 7. razred

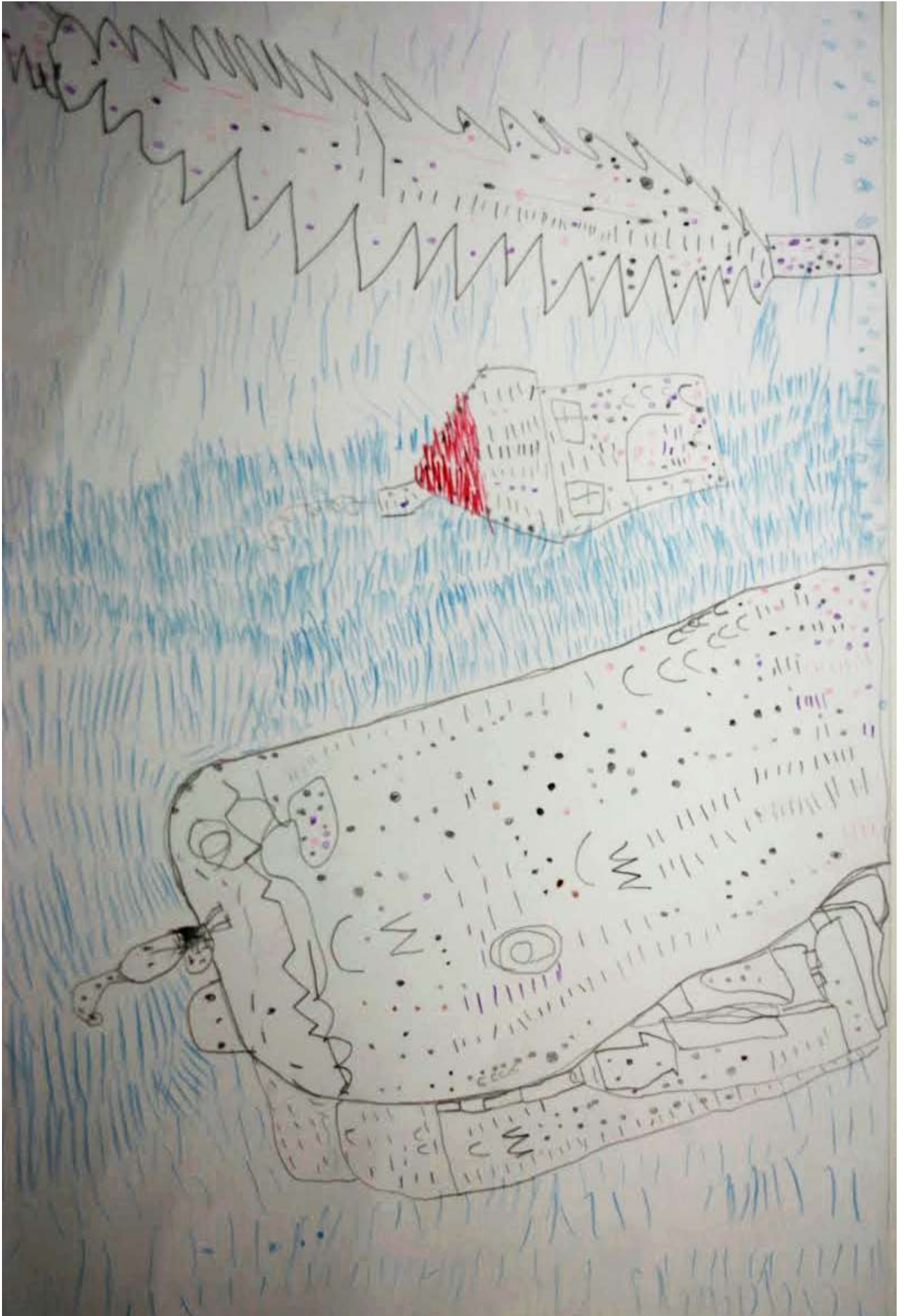
Poletje se bo začelo zdaj,

življenje bo zapelo zdaj,

modri valovi nas bodo osrečevali.

Ana Gutnik, 7 razred

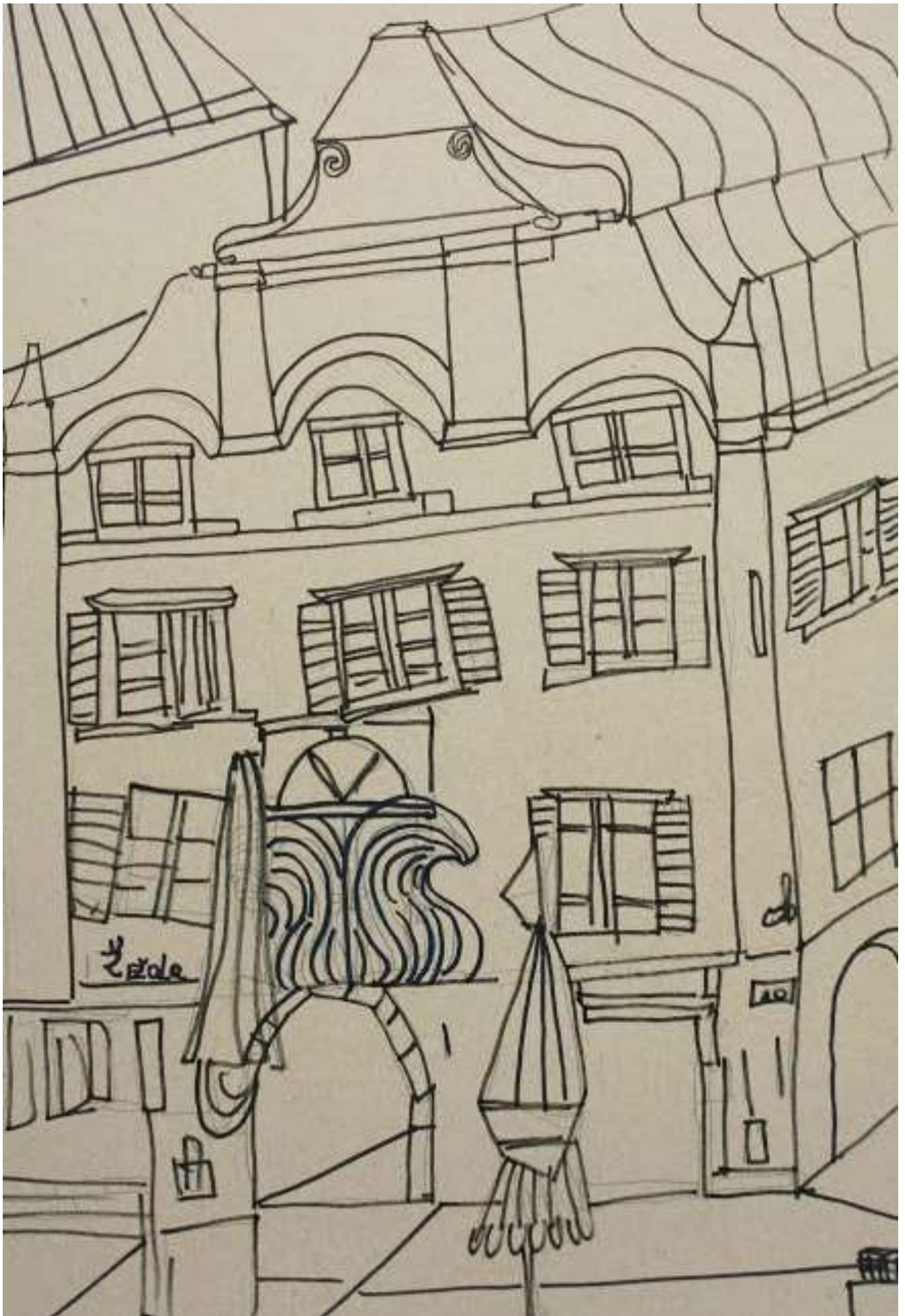

Portoroške ribice smo ustvarjali tudi

X

Rumina Hafizović z narisano naslovnico

X

Matjaž Borovničar z mentorstvom učencem, ki so prispevali svoje likovne izdelke,

X

Vesna Lešnik z jezikovnim pregledom glasila,

X

Marko Peric z oblikovno ureditvijo glasila in

X

Marko Strle z glavnim in odgovornim urejanjem glasila.

Portorož, junij 2016

© Center za komunikacijo sluha in govora Portorož